

ἀγαθὴν διάθεσιν, ναὶ μὴν καὶ αὐτὴν τὴν καρδίαν προσεπεδείξω
 σοὶ ταύτην τὴν μικρὰν καὶ ταπεινὴν μου εὐφημίαν ἀσμένως προ-
 σδέξοιο δέσποτα, οὐχ ὡς μικρὰν καὶ ταπεινὴν, ἀλλ' ὡς μεγάλην
 140 καὶ ὑψηλὴν, οὐ τὴν πληθὺν τῶν σῶν ἀρειῶν ἀλλὰ τὸ τῆς ἐμῆς δια-
 νοίας ἔλλειπον τὸ ἐνδεὲς στοχαζόμενος. Τοῦτον τὸν μικρὸν καὶ εὐ-
 τελῆ ἔπαινον πτωχοῖς τοῖς ἐμοῖς ῥήμασιν πεπλεγμένον, ἄξιον ἂν
 ἀποκαταστήσειας, οὐχ ὡς ἱκανὸν ὄντα πληρῶσαι καὶ ὡς δεῖ δηλῶ-
 σαι τοὺς σοφοὺς καὶ θαυμαστοὺς σου τρόπους, ἀλλ' ὡς ἐξ εἰλικρι-
 145 νοῦς καρδίας τοῦτον ἐξερχόμενον πρὸς σὲ τὸν ὄντως ἄγρυπνον, νη-
 φάλιον, καλόν, πιστόν, φρόνιμον ποιμένα, τὸν τύπον καὶ ὑπογραμ-
 μὸν ὄντα τῆς ἡμετέρας σωτηρίας· οἶδαμεν τὸ ἀνάβασιν ταύτην τὴν
 ἀξιότητα κατὰ τὸν μέγαν Διονύσιον ἀνακράζεσθαι· ἀνάγει γὰρ τοὺς
 πάντας πρὸς ἐκεῖνο τὸ ὄντως ἐφειτὸν καὶ κυρίως ἀγαθόν, κατακο-
 150 σμοῦσα τούτους ταῖς τοῦ παναγίου πνεύματος δωρεαῖς, ἃς ἐλπίζο-
 μεν λαβεῖν διὰ τῶν σῶν πανιερώτατε προσευχῶν καὶ συνεχῶν ἐπι-
 κλήσεων· ἐπεὶ ἀόκνως ποιμαίνεις, μᾶλλον δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ψυχὴν
 ὡς καλὸς ποιμὴν πρὸς τὴν ἡμετέραν ὠφέλειαν εἰς θάνατον δοῦναι
 ἔτοιμος ὢν· σπεύδεις γὰρ ἀξιόους δούλους ἡμᾶς ἀποκαταστήσαι τοῦ
 155 ἐπουρανίου βασιλέως, τοῦ τῶν ὅλων θεοῦ, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπει-
 ρον ἔλεος καὶ ἡ εὐχὴ καὶ εὐλογία τῆς σῆς πανιερώτητος φυλάξαι
 καὶ σῶσαι ἡμᾶς καὶ δώῃ ἡμῖν διηνεκῶς σκέπεσθαι ὑπὸ τὴν σκέ-
 πην τῶν πτερύγων ἧς πολυχρόνου καὶ πανενδόξου δεσποτείας τῶν
 Ἐνετῶν. Ἀμήν, γένοιτο, γένοιτο.

16

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΥΡΩΝΟΣ

1. Τὸ 1938 ἐξεδόθη ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τοῦ περιοδικοῦ «Οἰκογενεια-
 κὴ Ζωὴ» μικρὸν τεῦχος περὶ τοῦ ἁγίου Μύρωνος γραφὲν ὑπὸ τῆς ἐκ
 τοῦ ὁμωνύμου χωρίου τῆς ἐπαρχίας Μαλεβιζίου τοῦ νομοῦ Ἡρακλείου
 διδασκαλίσσης Ἐλευθερίας Λιναρδάκη. Τὸ τεῦχος αὐτὸ συγκεντρώνει
 ὑπὸ ἀφηγηματικὴν μορφήν ὅσα ἀναφέρει ἡ γραπτὴ παράδοσις περὶ τοῦ
 ἁγίου αὐτοῦ, ἐπὶ πλέον δὲ παρέχει καὶ διάφορα στοιχεῖα ἐκ τῆς προ-
 φορικῆς παραδόσεως. Τὸ σεμνὸν αὐτὸ καὶ εὐσυνείδητον πόνημα ἀποτε-
 λεῖ μέχρι τοῦδε τὴν σπουδαιότεραν συμβολὴν εἰς τὴν μελέτην τῶν κατὰ
 τὸν ἅγιον Μύρωνα. Ἦδη ὅμως τὸ 1925 εἰς τὴν πολλαχῶς πολύτιμον
 «Ἱστορίαν τῆς ἐκκλησίας ἐν Κρήτῃ» τοῦ εἰς Ἡράκλειον καθηγητοῦ
 Ἐμμανουὴλ Πετράκι εἶχον τεθῆ καὶ εἶχον διαλευκανθῆ τὰ βασικώτε-
 ρα θέματα τὰ συνδεόμενα πρὸς τὸν ἅγιον αὐτόν. Παραπέμπων διὰ πε-
 ρισσοτέρας πληροφορίας εἰς τὰ ὡς ἄνω ἔργα τῶν δύο ἐκλεκτῶν αὐτῶν

ἐκπαιδευτικῶν, ἐκδίδω κατωτέρω ἄγνωστον παραλλαγήν τοῦ βίου τοῦ ἁγίου Μύρωνος διασωθεῖσαν εἰς δύο μόνον, καθ' ὅσον γνωρίζω, κώδικας, εὗρισκομένους ἀμφοτέρους εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Ἑλληνικοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων. Οὐσιαστικῶς μάλιστα πρόκειται περὶ ἑνὸς κώδικος μόνον, τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 17 τῆς κυρίως Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης, γραφέντος περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος. Ὁ ἕτερος τῶν κωδίκων, ὁ περιέχων τὸ ἴδιον κείμενον, ὑπ' ἀριθμὸν 16 τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Σταυροῦ εἰς τὸ ἴδιον Πατριαρχεῖον, εἶναι ἀντίγραφον ἐκ τοῦ πρώτου κώδικος κατὰ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα. Λόγω τῆς σχέσεως ταύτης μεταξὺ τῶν δύο κωδίκων, χρησιμοποιοῦ ἑνταῦθα μόνον τὸν κώδικα ὑπ' ἀριθμὸν 17, ἐπὶ τῇ βάσει φωτογραφιῶν ληφθεισῶν μερίμνη τοῦ φίλου διευθυντοῦ τῆς ἐν Ἱερουσαλὴμ Ἀμερικανικῆς ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς κ. Carl H. Kraeling, πρὸς τὸν ὅποιον ἐκφράζω καὶ ἀπὸ ἐδῶ τὰς θερμὰς εὐχαριστίας μου. Ἀμφότεροι οἱ κώδικες περιγράφονται λεπτομερῶς ὑπὸ τοῦ Παπαδοπούλου Κεραμέως εἰς τὴν «Ἱεροσολυμιτικὴν Βιβλιοθήκην».

Codex Sancti Sepulcri, 17, 171—173.

Βίος τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Μύρωνος ἐπισκόπου Κρήτης τοῦ θαυματουργοῦ.

*Τῆς Κρήτης βλαστὸς ὁ θαυμασιὸς οὗτος Μύρων ἦς καὶ πρόεδρος καὶ ποιμὴν ἐγένετο κάλλιστος. Πόλις ἦνεγκε τοῦτον ἡ Ραύκεια
5 τῆ Κνωσῶ τυγχάνουσα προσεχῆς, ἔτεκον δὲ καὶ γεννήτορες θεοφι-
λεῖς ἅμα καὶ χριστεπώννυμοι. Δέκιος ἐκράτει τότε τῆς ρωμαϊκῆς
βασιλείας, ὁ δυσσεβής. Ἦν οὖν ὁ ἀνὴρ θεοφιλῶς τὸν βίον ἀνύων |
καὶ τοῖς γεννήτοροι τὴν προσήκουσαν ἀπονέμων τιμὴν, ὧν δὴ καὶ 175V
ταῖς παραινέσει γυναικὶ συζεύγνυται καὶ αὐτῇ πισιοτάτη. Οὐδὲ
10 γὰρ ἐνῆν αὐτῷ πατρικὰς ἐντολὰς παρακρούεσθαι, τὴν κελεύουσαν
ἐντολὴν τοῦτο σαφῶς ἐπιστάμενος ναὶ δὴ καὶ τῆς πρώτης ἐντολῆς
τῆς τῷ προπάτορι διωρισμένης τὸ ἔργον πληροῖ τὴν γῆν ἐργαζόμε-
νος καὶ τοῖς ἰδίοις ἰδρωσὶ τῶν ἐντεῦθεν μεταλαμβάνων καρπῶν.
Οὐκ ἦν δὲ τῆς ἐντολῆς ταύτης μόνης φύλαξ ὁ Μύρων ἀλλὰ δὴ καὶ
15 τῆς μείζονος καὶ ἧ μᾶλλον θεὸς τῶν ἄλλων ἀπασῶν ἤδεται τε καὶ
ἐπευφραίνεται· δίκαιος γὰρ ὧν ὄλην τὴν ἡμέραν ἐλεῶν καὶ δανεί-
ζων τὸν ἄροτον ἐδείκνυτο, ναὶ δὴ καὶ τὰς ἄλλας ὁσημέραι χρείας
τοῖς ἐνδεῶς ἔχουσιν ἐπαρκῶν ἐφαίνεται· τῷτοι καὶ ἐρράγη τού-
τω πρώϊμον πάντως τὸ φῶς καὶ τὰ νάματα ταχὺ ἀνέτειλε. Πλὴν
20 ἄξιον ἑνὸς ἐπιμνησθῆναι τῷ λόγῳ τῶν τῆς ἐλεημοσύνης κατορθω-
μάτων. Εἶχε γὰρ ὁ μέγας καὶ τὸ συμπαθὲς ὑπὲρ ἅπαντας· τὴν ἄ-
λωνα τούτου ποτὲ κατειληφόντων κλεπτῶν καὶ σίτου πλησάντων τοὺς*

σάκκους αὐτῶν τοσοῦτον ὡς μὴ δυνατῶς ἔχειν αὐτοὺς ἐπωμίσα-
 σθαι, τούτους ἐκεῖνος ἀντὶ πληγῶν, ἀντὶ δεσμῶν, ἀντ' ἄλλου τινὸς
 25 ὧν ἔδει κατ' αὐτῶν ἄλλος τις ὧν αὐτουργὸς γεγενῆσθαι χερσὶν
 ἰδίαις ταῖς ἐλεεῖν εἰδύαις συνεπόνθησε τούτοις μᾶλλον πρὸς τὴν τῶν
 σάκκων ἀνάληψιν, καὶ δὴ καὶ παρήγγειλε μηδενὶ τὸ γεγονὸς ἀπαγ-
 γεῖλαι. Χρόνος παρῆλθεν οὐχὶ συχνὸς καὶ γαμετὴ μὲν αὐτῷ τὴν
 παρῶσαν καταλύει ζωὴν, οὗτος δὲ τῶν δεσμῶν ἐκείνης ὥσπερ λυ-
 30 θεῖς ταῖς τοῦ θεοῦ διὰ παντὸς ἐνεσχόλαζεν ἐκκλησίαις καὶ τρυφή
 τούτῳ ἦν τῶν | θείων γραφῶν ἢ ἀνάγνωσις· καὶ τέλος εἰπεῖν τῇ 172
 ἐκκλησίᾳ φέρων δίδωσιν ἑαυτὸν ὁ θαυμάσιος Μύρων, ἧς τοὺς ἄλ-
 λους βαθμοὺς ὑπερاناβάς κἄν τῇ τῶν πρεσβυτέρων καθέδρᾳ κα-
 θέζεται καὶ τὸν θεὸν αἰνεῖ καὶ μύστης ἀποδείκνυται τῶν μεγάλων·
 35 ἔνθεν τοι καὶ τοῖς ἀπάντων ἔκειτο στόμασι, Μύρων ἐλέγετο, Μύ-
 ρων ἠκούετο, Μύρων διὰ θαύματος ἤγετο. Τῆς εἰδωλομανίας οὖν
 ἀποσβεσθείσης καὶ τῆς δαιμονικῆς ἀχλύος ἀρθείσης, εἰς αἰθρίαν
 τε καθαρὰν τῆς ρωμαϊκῆς ἐλθούσης ἀρχῆς καὶ τῆς ἡμετέρας πί-
 στεως πλατυνθείσης, τῆς ἐκκλησίας τε τὸν ἴδιον κόσμον, τὴν εἰς
 40 Χριστὸν πίστιν ἀπολαβούσης καὶ κατευνασθείσης τῆς ζάλης ἐκεί-
 νης καὶ τῆς ταραχῆς τῶν πραγμάτων, κῆρυξ ἀριδηλότατος τῆς ἡ-
 μῶν πίστεως ὁ Μύρων καθίσταται καὶ διδάσκαλος καὶ πολλοὺς
 τοὺς τῷ ζόφῳ τῆς πλάνης ἔτι κατεχομένους ἀνάγει πρὸς τὴν εὐσέ-
 βειαν. Ἐνθεν τοι καὶ πρὸς τὴν λυχνίαν τίθεται τὸ φῶς ὡς εἰπεῖν
 45 τῶν ἐν σκότει πορευομένων· καὶ ὅπως ὁ λόγος παραστήσει τρανῶς·
 τοῦ προέδρου Κρήτης τὸν βίον ἀλλάξαντος ἐπὶ τὸν τῆς ἐπισκοπῆς
 ὁ Μύρων ἀνάγεται θρόνον· ἀνάγεται γὰρ οὐ τὴν ἀρχὴν ἀρπάσας,
 οὐδὲ διώξας αὐτήν, ἀλλὰ διωχθεὶς ὑπ' αὐτῆς καὶ καταληφθεὶς,
 καὶ μέντοι δὴ καὶ παρὰ τῶν ἐκκρίτων τοῦ τε βήματος ψηφισθεὶς
 50 καὶ τῶν ἄλλων ἢ μᾶλλον εἰπεῖν παρὰ τῆς πάντα συμφερόντως οἰ-
 κονομούσης προνοίας. Τοῦ θρόνου τοίνυν ἐπιβάς ἄρα πρὸς ὄφρὸν
 ἔβλεπεν, οἷο δὴ φιλεῖ γίνεσθαι τοῖς πολλοῖς, ἄρ' ὑπερόπτης ἐγένε-
 νετο καὶ ὑπέρογκος; Οὐ μὲν οὖν ἀλλὰ καὶ λίαν ταπεινότερος τοῦ
 προτέρου καὶ μειριώτερος καὶ πρὸς ἅπαν διοῦν τῶν καλῶν σπου-
 55 δαιότερος. Τί οὖν ἐντεῦθεν; Ἐπιρροεῖ | τούτῳ τοῦ πνεύματος ἢ 172v
 ἐνέργεια καὶ θαύματα πλεῖστα τελεῖ, νοσημάτων καὶ δαιμόνων ἀ-
 παλάττει πολλοὺς καὶ παντοῖα κίθη καὶ ὧν ἴασις οὐκ ἠλπίζετο θε-
 ραπεύει· καὶ ἦν οὗτος ὁ ἀνὴρ μέγας τῷ ὄντι καὶ τὴν ἀρετὴν ὑψη-
 λός. Ἄξιον τοίνυν ἀπομνημονεῦσαι καὶ τῶν αὐτοῦ θαυμάτων τι-
 60 νά· δράκων τις ἐνεφιλοχώρει κατὰ τινα τόπον καὶ δεινῶς τὴν χώ-
 ραν ἐκείνην κατελυμαίνετο. Ταύτης οὖν οἱ κάτοικοι τῷ θαυματουργῷ
 Μύρωνι προσιόντες, ἀπαλλαγὴν εὖρειν ἐξαιτοῦνται τοῦ τοσοῦ-

του κακοῦ. *Εὐχαῖς οὖν ὁ ἅγιος ταῖς πρὸς θεὸν καὶ δεήσεσι λυτροῦται τοὺς ἄνδρας τοῦ τοσοῦτου κακοῦ καὶ φυγάδα τοῦτον ἐκεῖθεν*
 65 *ἀποστέλλει. Ποταμοῦ ρεῖθρον ἔστησε τῆς ὁρμῆς τῷ ὄξει τῆς φορᾶς*
εἴργοντος αὐτὸν τῆς εἰς τὸ πρόσω διαβάσεως καὶ οὐ πρότερον ἐκί-
νησε τὸ ρεῖθρον ὁ ποταμός, πρὶν αὐτὸς ὁ μέγας τὴν ἐκκλησίαν
καταλαβὼν ἦν ἐπεφέρειτο ράβδον ἔστειλε καὶ παρὰ ταύτης διαταρά-
χθη τὸ ὕδωρ. Ταῦτα δὴ καὶ ἕτερα τούτοις ὅμοια τελέσας ὁ μέγας
 70 *τερατουργήματα καὶ τὸ λειπόμενον τῆς ζωῆς ὀσίως καὶ θεοφιλῶς*
διανύσας, ἤδη περὶ τὰ ἑκατὸν ἔτη γενόμενος πρὸς κύριον ἐξεδήμη-
σεν, πολλὰ καὶ μετὰ θάνατον σημεῖα κατεργασάμενος. Καὶ ταῦτα
μὲν ἐν ἐπιτομῇ τὰ περὶ σοῦ διηγήματα, τίμιε πάτερ. Σὺ δὲ ἡμᾶς
ἐποπτεύοις ἄνωθεν χορηγῶν ταῖς εἰς θεὸν ἰκεσίαις σου βασιλεῖ
 75 *ἡμῶν τῷ πράφῃ καὶ φιλαγίῳ ζωῆς διαρκοῦς μέτρον ἰλύος παντὸς*
ἀπηλλαγμένον πάθους, ἀλλὰ δὴ καὶ σκηνηῆς ἀθανάτου τὴν κατοι-
κίαν παντῶν ἀγαθῶν ἀθανάτων τὴν δόσιν καὶ βασιλείας θεοῦ τὴν
κληρουχίαν. Ὅτι αὐτῷ πρέπει | ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος, νῦν καὶ αἰὲ 173
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἀμήν.

2. Ὁ Ἑλληνικὸς κῶδιξ ὑπ' ἀριθμὸν 1190 τῆς Βιβλιοθήκης χειρογράφων τοῦ Βατικανοῦ ἀνήκει καὶ αὐτὸς εἰς τὴν μακρὰν σειρὰν κωδίκων γραφέντων ἐν Κρήτῃ κατὰ τὴν περίοδον τῆς πνευματικῆς ἀναγεννήσεως ἐν τῇ νήσῳ. Εἰς τὸ φύλλον 819ν τοῦ κώδικος ὑπάρχει τὸ ἀκόλουθον βιβλιογραφικὸν σημεῖωμα καὶ ἀνάγνωσιν τοῦ Franchi de' Cavalieri ἐλεγχθεῖσαν, ἐπὶ τῇ βόσει φωτογραφιῶν, καὶ ὑπ' ἐμοῦ :

«*f τῆς σῆς δεξιᾶς γένοιτο παρασιάτης ὁ τῶν πόνων αἴτιος, ὦ θεοῦ λόγε.*

f Ἐτελειώθη τὸ παρὸν βιβλίον κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον τοῦ χιλιοστοῦ πεντακοσιοστοῦ τεσσαρακοσιοῦ δευτέρου ἔτους, μέρος μὲν διὰ χειρὸς ἱερέως Ἰωάννου τοῦ Κοδομνηνοῦ, ἑτέρων δὲ δι' ἑτέρων τινῶν ἀντιγραφῶν, δι' ἐξόδου δὲ παντὸς κυρίου Γεωργίου τοῦ Ἀβραμιαίου, ἐπισκόπου γενομένου Σιτειᾶς κατὰ Λατίνους»¹.

Ὁ κῶδιξ ἀποτελεῖται ἀπὸ τρεῖς τόμους, ἐκ 1387 φύλλων συνολικῶς, περιλαμβάνει δὲ ἁγιογραφικὰ κείμενα, ἀντιγραφέντα, κατὰ τὸ ὡς ἄνω σημεῖωμα, διὰ δαπάνης τοῦ καθολικοῦ ἐπισκόπου Σιτειᾶς «Γεωργίου τοῦ Ἀβραμιαίου». Τὰ περισσότερα ἐκ τῶν κειμένων αὐτῶν εἶναι γνωστὰ καὶ ἐξ ἄλλων κωδίκων, ἔχουν δ' ἐκδοθῆ πρὸ πολλοῦ. Μερικὰ ἄλλα εἶναι εἰσέτι ἀνέκδοτα, δύο δ' ἐξ αὐτῶν ἐνδιαφέρουν ἰδιαίτερος τὴν Κρήτην· τὸ πρῶτον εἶναι τὸ εἰς ff. 1091—1096 «*Μαρτύριον τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Φανουρίου τοῦ θαυματουργοῦ*». Ὅπως ἤδη πα-

¹) Catalogus codicum hagiographicorum graecorum Bibliothecae Vaticanae, 1899, 103.

ρητηρήθη², δὲν πρόκειται κυρίως εἰπεῖν περὶ μαρτυρίου τοῦ ἁγίου Φανουρίου, ἀλλὰ περὶ συλλογῆς θαυμάτων του ἐν Ρόδῳ καὶ ἐν Κρήτῃ. Τὸ κείμενον, ἂν δὲν σφάλλω, σώζεται εἰς αὐτὸν καὶ μόνον τὸν κώδικα, περιέχει δὲ πλῆθος σφαλμάτων, τὰ ὅποια ηὔξηθησαν, ἀντὶ νὰ ἐλαττωθῶσιν, εἰς τὴν ἔκδοσιν τῶν «Acta Sanctorum». Ἡ ἀφήγησις πάντως εἶναι σαφῆς καὶ ἀναφέρεται εἰς τὰς πρὸ τῆς πλήρους καταλήψεως τῶν νήσων ληστρικὰς ἐπιδρομὰς τῶν Ἀράβων ἐναντίον τῆς Ρόδου καὶ τῆς Κρήτης. Εἰδικῶς ὅμως τὰ εἰς Κρήτην ἀναφερόμενα θαύματα δέον νὰ ἀποδοθῶσιν εἰς ἐποχὴν μεταγενεστέραν. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ εἰς κώδικα κειμένου περὶ τοῦ ἁγίου Φανουρίου. Τὸ δεύτερον κείμενον, τὸ ἰδιαιτέρως ἀναφερόμενον εἰς τὴν Κρήτην εἶναι τὸ εἰς ff. 1104—1109 «Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ἁγίου καὶ θαυματουργοῦ Μύρωνος ἐπισκόπου Κρήτης». Τοῦ διεξοδικοῦ αὐτοῦ κειμένου εὐρεῖα περίληψις δίδεται εἰς τὰ «Acta Sanctorum»³. Ὁ ἐκδότης ἀπέφυγε νὰ τὸ δημοσιεύσῃ ἀφ' ἑνὸς μὲν λόγῳ τῆς ἐκτάσεώς του, ἀφ' ἑτέρου δὲ λόγῳ τῶν ἀντιφάσεων καὶ τῶν ἀσαφῶν στοιχείων τὰ ὅποια περιέχει. Ὅτι δὲ πράγματι τὸ κείμενον αὐτὸ δὲν χρειάζεται νὰ ἐκδοθῆ, τὸ ἀποδεικνύει τὸ πόρισμα ἐγγυτέρας μελέτης γενομένης χάριν τῶν «Κρητικῶν Χρονικῶν» καὶ κατόπιν παρακλήσεώς μου ὑπὸ τοῦ κ. Cyril Mango, ἐκλεκτοῦ φίλου καὶ συναδέλφου εἰς τὸ Dumbarton Oaks: Ὅπως διεπίστωσεν ὁ κ. Mango, τὸ κείμενον ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀντιγραφῆν, κατὰ μὲν τὸ πρῶτον τμήμα του (ff. 1104—1105v), τοῦ βίου τοῦ ἁγίου Αὐτονόμου⁴, κατὰ δὲ τὸ δεύτερον (1105v—1108v) τῆς «φοβεραῆς καὶ ὠφελίμου ὀπτασίας Κοσμᾶ μοναχοῦ»⁵. Ἀμφότερα τὰ κείμενα αὐτὰ οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μὲ τὸν ἅγιον Μύρωνα, εἶναι δὲ καὶ ἀνοήτως συγκεκολλημένα. Κατόπιν τῶν διαπιστώσεων αὐτῶν τοῦ κ. Mango, πρὸς τὸν ὅποιον ἐκφράζω καὶ ἀπὸ ἐδῶ τὰς θερμὰς εὐχαριστίας μου, τὰ περὶ τοῦ βίου τοῦ ἁγίου Μύρωνος εἰς τὸν κώδικα Vaticanus graecus 1190 δέον νὰ διαγραφῶσιν ἀπὸ τὴν βιβλιογραφίαν τοῦ ἁγίου.

17

ΜΙΧΑΗΛ ΑΠΟΣΤΟΛΗ, ΜΕΝΕΞΕΝΟΣ

Τὸ ἐνταῦθα ἐκδιδόμενον μικρὸν πόνημα τοῦ Μιχαὴλ Ἀποστόλη εἶχεν ἤδη ἐπισημανθῆ ὡς ἀνέκδοτον ὑπὸ τοῦ Legrand¹, διεσώθη δέ, καθ' ὅσον γνωρίζω, εἰς τέσσαρας κώδικας, τὸν Palatinus graecus

²) Act. SS. Μάϊος, VI, 693—98 (686—690).

³) Ἐνθ. ἀν., 692 καὶ Αὐγούστος II, 344—45.

⁴) Ἐνθ. ἀν., Σεπτέμβριος, IV, 16—19.

⁵) Delehaye, Synaxarium Eccl. CP, 107—113.

¹) Legrand É., BH, II, 1885, 256.